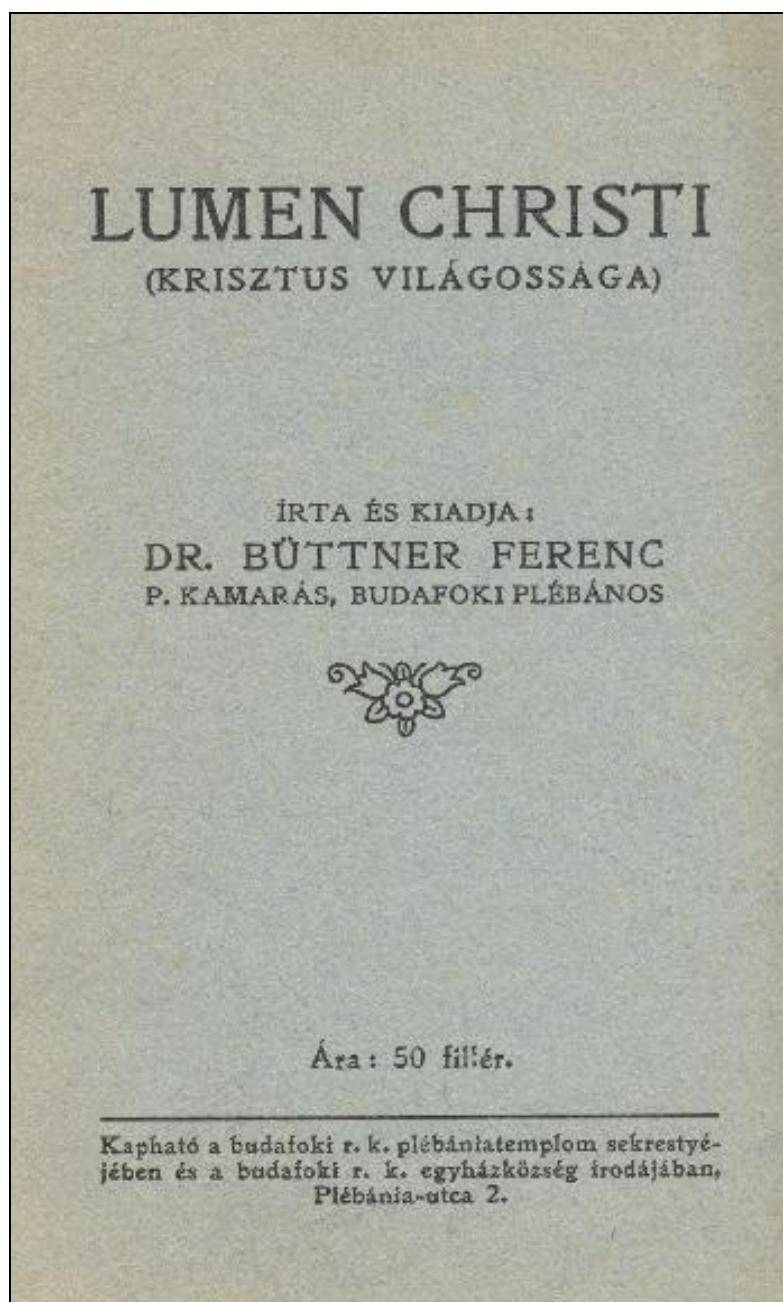

Büttner Ferenc

Lumen Christi (Krisztus világossága)

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Büttner Ferenc
Lumen Christi (Krisztus világossága)

Nihil obstat.
Stephanus Kuthy
camerarius S. S., censor dioec.

Nr. 207/1937. Imprimatur.
Albae-Regiae, die 25. m. Jan. 1937.
Ludovicus
episcopus.

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című füzet elektronikus változata. A füzet 1937-ben jelent meg a szerző, dr. Büttner Ferenc, budafoki plébános kiadásában.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Előszó.....	4
Lumen requirunt.....	5
Lumen requirunt lumine	6
Stella, quae solis rotam vincit decore ac lumine.....	7
Magi eam viderunt.....	8
Ecce tenebrae operient terram et caligo populos	9
Super te autem orietur dominus et gloria ejus in te videbitur	10
Et ambulabunt gentes in lumine Tuo	11
Eamus et inquiramus eum.....	12
Invenerunt eum	13
Obtulerunt ei munera, aurum, thus et mirrham.....	14
Per aliam viam reversi sunt in regionem suam	15

Előszó

Szeretettel ajánlom e kis füzetet Kedves Híveimnek. Csendes, elmélyedő órák apró meglátásait vettem papírra. Úgy gondoltam, hogy a jó Isten kegyelmének megvilágításai és indításai, melyek engem segítettek és eligazítottak a mindennapi élet gondjai és küzdelmei között, másokat is rábízhatnak majd a Krisztus-keresés és megtalálás útjára.

A mai életnek szennyes hullámai oly sok fájdalmat és küzdelmet sodornak utunkba. Mennyi keserű könny homályosítja el látásunkat, mennyi csalódás fokozza le életerőnket, mennyi fájó bánat üli meg lelkünket, mennyi reménytelenség keseríti szívünket, mennyi hitványság, gonoszság és igazságtalanság gyötri életünket!

Hát nem lesz már sohase napsugár az ember földi életében? Nem lesz többé tavasza földi életünknek?

Lesz újra napsugár a földi életben, ha Krisztus világossága fogja azt újra beragyogni. Lesz újra tavasza életünknek, ha a Krisztusi szeretet fogja azt újra éltetni. Más fénytől hiába várunk világosságot, új tavaszt életünkbe.

Ezt a krisztusi világosságot szeretné kigyújtani lelkünkben e kis könyvecske. Tolle, lege! Vedd és olvasd, és Krisztus világossága világítsa be lelkedet.

Az én jutalmam csak az legyen, hogy sok Kedves Hívem lelkében talán mégis sikerült Krisztus világosságának kigyújtásával Krisztus szeretetét lánggra lobbantanom. A kis füzet minden anyagi hasznát szívesen felajánlom a budafoki egyházközségnek a plébániatemplom kifestésének költségeire.

Csak annyit kívánok még megjegyezni, hogy a szentírási idézetek a Vízkereszt ünnep szentmiséjében is megtalálhatók.

Budafok, 1937. Vízkereszt ünnepén

Dr. Büttner Ferenc
p. kamarás, plébános

Lumen requirunt

„*A Világosságot keresik*” (Vízkereszti himnusz). A királyi trónus sem teszi boldoggá az ember életét; Krisztust kell megtalálni. Hiába kelet minden fénye, pompája, gazdagsága, hiába annak minden bölcsessége; többet ér a betlehemi istálló szegénysége, egyszerűsége. *Lumen requirunt*, fényt keresnek, mely felülmúl minden bölcsességet. Mennyi fény a modern emberi életben! A civilizáció, a kultúra, a technika hogyan emelik az emberi életet, és mégis a modern emberi lélek is lumen quaerit, fényt, más fényt keres. Elvész a teozófiában, elmerül a spiritizmusban, belesodródik a pietizmusba, mert fényt, más fényt keres. És talán minél több fényvel szolgál a földi kultúra, annál erőszakosabban szakad fel lelkéből a vágy más fény után. Ez Goethe vágyódása, mikor halála előtt a karosszékben ül, sötétülni kezd előtte a világ és az ablakfüggönyre mutatva azt mondja: „*Mehr Licht!*” Igen Uram! adj több fényt életünkbe, lelkünkbe adj több világosságot. A jerikói vakkal mondjuk: *Add Uram, hogy lássak*, lássalak Téged! Add Uram azt a fényt, mely *super Jerusalem orta est, mely Jeruzsálem fölött túnt fel*, és amely a Te dicsőséged és én hálát adok Noked a Te dicsőségedért. Isten dicsősége bennünk: a mi életünk boldogsága; Jeruzsálem világossága bennünk: a mi életünk megvilágosodása. *A Te fényességében járjunk, ambulabunt gentes in lumine Tuo, alleluja*. Ez lesz a mi életünk allelulája. E nélkül az életöröm csak a heródesi palota alacsony vígsága, mely mögött lefokozott, lealázott élet, rettegés és bűn rejtőzik.

Lumen requirunt lumine

„Fény segítségével keresik a világosságot.” (Vízkereszti himnusz) Elborult viharzó tengeren a csillag fényét kutatod, hogy az irányt szabjon utadnak és eljuss a kikötő világosságához. Ha vándor vagy és reád szakadt az éj sötétje, te az országút, vagy egy kis csapás halványan fehérlő fényét keresed, hogy azon eljuss az otthon világosságához. Fény kell nekünk, hogy eljussunk a világossághoz. Csillag kell, hogy eljuss Krisztushoz; csillag, *mely a Királyok Királyát, Istent hirdesse* tévelygő lelkednek, *Regem Regum Deum demonstrat*. Keresztelésed óta homlokodon ragyog a kereszt, mert hiszel Krisztusban – ezt ígérted. A kereszt fénye azóta mindig erősebb lett. Mielőtt először fogadtad szívedbe a világ Világosságát, Krisztust, megerősítetted, hogy hiszel Krisztusban, a világ Világosságában. Mielőtt a bérálásban Krisztus katonájává felkentek, újból kijelentetted, hogy hiszel az örök élet Napjában. Hited volt mindig a csillag, mely Krisztushoz vezetett. Mily fölséges ez a szent hit! Hogyan emeli az embert! Lelked szárnya ez, mely segít felröppenni a sáros, piszkos földről, segít emelkedni a magasba. Ne gondold, hogy ez nem valóság, hogy ez csak az álmok világa. Hát csak a sár valóság, mely bemocskolja ruhádat? Csak a mocsarak lidércfénye igaz, mert az ösztönös vágyak sötétlő tüzébe vezet? A magasság nem valóság, ahol tisztább a levegő, kibontakozik a lélek, szárnyaid feszülnek és tekinteted messzebb lát, messze a végtelenbe? Csak a pincék sötét fénye valóság, a fönségesen delelő nap nem valóság? A csillag azért ragyog neked, hogy még tovább nézz, a csillagokon túl, és keresd a Végtelent, a végtelen Világosságot, az örök Fényt, az örök Bölcsességet. Az állat is látja a csillagokat, de azon túl nem keres semmit. De Téged, Ember, ne elégtítsen ki a csillag fénye, hanem csak útjelző legyen az számodra, hogy tovább kutass, keresd a végtelenben a Végtelent. Higgy a csillag útjelzésében, állj szilárdan a hitben, és hiteddel mindig Krisztust keresd.

Stella, quae solis rotam vincit decore ac lumine

„Ez a csillag a napot is legyőzi szépségével és fényével.” (Vízkereszti himnusz) Csodálatos fény a napsugár. Felolvad tőle a tél jégkéreg. Hiába rázza meg szakállát Gergely és borítja újra hóval a földet. Hasztalan vonul újra odújába a téli álmából felébredt medve. Az első tavaszi napsugár csókjára felenged Mátyás jege, elolvad a téli hó, kipattannak a rügyek és újra élet kezdődik, tavaszi, pezsdülő, eleven élet. Virágba borulnak a bokrok, a fák zöld koronát fonnak, a pacsirta felröppen a magasba és himnuszt énekel a tavaszi napnak. De mégis: a pincék sötétje sötét marad, a mocsarak gőzös levegője tovább is elüli a tájt, az emberi szívet tovább is fagyos jégkéreg borítja. Ide nem elég a tavaszi nap, ide betlehemi csillag kell, mely a napot is legyőzi szépségével és fényével. Ennek a csillagnak fénye belevilágít a betlehemi istállóba is és Heródes palotájába is, mindegyiket új fénnel árasztja el. A betlehemi istállóban felragyognak a szemek, megdobbannak a szívek, felcseng az angyalénekek. A heródesi palotában pedig elsötétülnek a szemek, vakká lesz a tekintet, megdöbbennek a szívek, ijedség üli meg a lelkeket, és szétfutnak az emberek, mint a férgek a napsugár fényére, hogy még sötétebb lyukakban, a gyűlölet odúiban keressenek menedéket. Milyen a Te lelked? Betlehemi istálló-e, melyben a csillag fényére öröm gyúl ki, és éneked belevegyül az angyalok énekébe, Istennek dicsőséget zeng és jóakarató lelkednek örömeinekét dalolja, új élet kezdődik, bizakodó, lendületes, emelkedett, győzelmes élet? Vagy talán heródesi palota a lelked, melynek fáj a csillagfény, – te a sötétséget szereted? Gyűlöletes neked az égi fény, mert elvakult lelked csak földi fényt bír el, az arany halovány fényét, éjszakai kocsmák ködös világosságát, a lealázó szenvedélyek sötéten izzó tüzét? A földi nap sugarát eltűrnéd, de az égi csillag fénye vakítana? De hiszen ez szebb, ragyogóbb! Itt csak a külső környezet szegényes, az élet és a lélek gazdag. Amott a külső világ gazdag, fénybe és pompába öltözött, a belső élet azonban alacsony, szegény, nyomorult. A betlehemi barlangban csak a külső levegő istállószerű, de a lelkek jóságtól, szeretettől, szépségtől illatosak. Heródes palotájában a külső levegő is borgőzös mámortól telített, a lelkek pedig egészen istállószerűek. Jaj! ne fuss e csillag elől, hanem menj, menj utána!

Magi eam viderunt...

„A bölcsek látták a csillagot.” (Vízkereszti antifona) Milyen nagy adománya Istennek a látás. Látni a mosolygó gyermekarcot, a fájdalom keserű könnyeit, a mindent bearanyozó napsugarat, az ezerszínben pompázó rétet, virágba borult fákat, a csillagos eget!

Gyönyörködhetsz a Kárpátok égbenyúló magasságaiban, a tengersizemek csillogó tükrében, elmerülhetsz a völgyek szépségében, kerted bimbózásában. Szemlélheted a technika csodáit, a városok pazar fényét, otthonod meghitt szépségét. Csodálhatod az emberi lélek nagyságát, tekintetéből, arcáról leolvashatod a szeretetet, jóságot, megértést, részvétet; megfoghatod a feléd nyújtott segítőkéz, édesanyád, hitvesed, gyermeked ölelő karjaiba siethetsz. Jaj! ha ezt mind nem látnád! Milyen fájdalmasan szakadna fel lelkedből a jerikói vak könnyörgése: Uram, hogy lássak, lássak!

De látod-e a betlehemi csillagot? A bölcsek látták azt, Magi eam viderunt. Sokan nézik, de nem látják. Nekik a betlehemi csillag nem mond semmit. Úgy vannak, mint az állat, melynek a sírdomb sötétlő zöldje is csak legelő. Vagy úgy, mint az országút meghasonlott vándora, aki értelmetlenül nézi az útszéli keresztet, számára az csak kő vagy fadarab.

Talán téged is értelmetlenül űz, hajt valami az élet országútján és a betlehemi csillagot csak tovaröppenő, hulló csillagnak nézed? Talán összetört a bánat és a fájdalom könnyei úgy elborították lelkedet, hogy nem látsz fényt, világosságot? Vagy *oculus tuus nequam est*, gonosz a szemed, csak a sötétet keresi, mert fél a világosságtól? Testvér! a betlehemi csillag jött fel, mely a Királyok Királyát hirdeti, előhírnöke a végtelen isteni jóságnak! Légy bölcs, aki meglátod, hogy itt új élet van kibontakozóban, szebb, nemesebb, diadalmas élet. Lásd meg a csillagot és örülj, mint ahogy az alvó rügy örül az első tavaszi napsugárnak és megremeg belé. Imádkozz szívből a jerikói vakkal: add Uram, hogy lássak! *Emitte lucem Tuam, fényességedet küldd el Uram, vezérem az legyen s a Te szentséges hegyedre, sátradba az vigyen!* (Judica, a lépcsőimádság zsoltárából.)

Ecce tenebrae operient terram et caligo populos

„Íme sötétség borítja a földet és homály a népeket” (Iz 60), Sötétség borul a földre, mikor leáldozik a nap, elpihen az élet, becsukódik a szem, hisz úgy sem lát semmit. Az ember mesterséges fényt gyújt és megkísérel nappali világosságot varázsolni a sötét éjbe, mintha ez pótolhatná a napsugarat. Igaz, ez ad valamelyes fényt, de nem meleget; vagy ha meleget ad, akkor gyengébb a fénye. Éltető melege azonban még sincs.

Sötét volt valamikor az élet. Aranyszegély és bíbortóga megkísérelt fényt varázsolni a földi életbe. De az arany fénye sápadt, hideg fény, nem napsugár és sápadt fényével is csak kevesek életét tette fénylőbbé. A bíbor pedig gyűlölettől izzott, a szeretetet gyengeségnek látta, és halálra ítélte. Ezért a nagy tömegek lelkét sötétség borította. Életeszmény csak a hatalom, gazdagság, élvezet volt, melynek száguldó kerekai alatt embertömegek vonaglottak és átkozták születésük pillanatát. Köd borította a népeket. Tamerlannak emberkoponyákból rakott piramisai, Heródes tömegmészárlásai, a római Colosseumnak vértanúk véréből áztatott porondja, rabszolgák milliói, leigázott és rabláncra fűzött emberek véget nem érő áradata: mily sötét képek ezek az emberiség történetében! A hatalmasok mindent letipró hatalma, mellyel szemben milliók élete, vére, ereje csak néhány hatalmasnak gyűlölt szolgálata; embercsordák, melyeket ökrök helyett diadalszekerük elé befogva úgy hajtanak maguk előtt, vagy a Colosseumnak nevezett vágóhídra, mint egy állatsordát; emberek millióinak élete nem érték, vagy legfeljebb csekély anyagi érték: ugye mily köd borította a népeket?

Milyen a te életed, lelked? Sötétség és köd borítja azt is? Sötét a lelked, ha úgy elborította a fájdalom, hogy összetörten és reménytelenül állsz az értelmetlen sors Kálvária útján. Sötét a lelked, ha csak a szenvedély kohója vet rá világot, mint ahogy sötétek az emberek, akik ott állanak pőrén, verejtékezve izzó vaskohók sötét tüzében. Köd borítja a lelkedet, ha nem tudsz feltekinteni az égre, csak a földet nézed, mert egész lelkedet lefogta a föld, mint ahogy a köd ráfekszik a földre. Ha számodra nincs más életeszmény, csak a pénz, vagyon, a kiélvezés, kitombolás. Ne légy ily elsötétült lélek, hisz ember vagy! Szeretném, ha nem oly lemondóan mondanád: hogy te is csak ember vagy! Szeretném ezt büszkén, örömtelten, diadalmasan a lelkedbe kiáltani: ember vagy! Ember, kinek tekintete fényt keres, lelke a magasságok fénye után sóvárog, élete a nemesebb eszmények világosságát kívánja. Hát ne sötétítsd el életedet, ne légy sötét lélek! Láttál már sast szárnysezegetten vergődni sötét odújában? Láttál hollót dögre szállani? Láttál rózsát hervadni sötét pincében? Ilyen a magasságokra teremtett, napsugárra vágyó, győzelmes élet után sóvárgó emberi lélek, ha elsötétíti a fájdalom, a hitetlenség, a bűn. Ne légy hát sötét lélek!

Super te autem orietur dominus et gloria ejus in te videbitur

„*Feletted pedig feltámad az Úr és látható benned az Ő dicsősége.*” (Iz 60) Téged Jeruzsálem nem hagyott homályban, sötétségben az Úr, Ő maga támadt fel benned, hogy az Úr dicsősége legyen a te fényességed. A csillagot csak előreküldi, hogy figyelj és higgy az Isten jóságában. Igazi fényességed, napsugarad Ő maga akar lenni. Úgy, mint a felkelő nap, mely előre küldi a hajnalt, de azután ő maga jön fényt és meleget szórva a sötétségbe és dermedtségbe. Dörgöld csak ki az álmod szemedből, melybe talán az élet fájdalma, szenvedése elől menekültél. Tornázd ki tagjaidból a dermedtséget és elernyedtséget. A bűn volt az, mely ily halálosan unottá tette lelkedet, szakítsd hát szét a bűn rabláncait. Hisz újra világosság van, feltámadt benned az Úr és az Ő dicsősége!

Engedd hát, hogy feltámadjon lelkedben az Úr, az igazi Úr, akinek szolgálatában mégis szabad leszel és nem rabszolga, legfeljebb a szeretet, jóság, tiszta élet rabja. Engedd, hogy szétoszlassa lelkedben a ködöt és te újra láss, higgy, hogy az élet szebb, nemesebb valami, nemcsak igavonás; hogy az életnek vannak magaslatai is, melyeket te is elérhetsz, mint ahogy a földnek nemcsak Sárrétjei, de Meleghegyei is vannak. Meleghegy: hegy, ahová nem jut el a Sárrét fullasztó, gőzös levegője, ahová nem hallatszik el az ingadozó nádasok zizegése, vadmadarak élethalálharcának kegyetlen halálhörgése. Hegy, ahol meleg van, mert napsugár van. Lelked ilyen meleghegy legyen, melyben feltámadt a szeretet és jóság Istene.

Engedd, hogy az Ő dicsősége győzedelmeskedjék benned. Elfordulhatsz a napsugártól is és elrejtőzhetsz előle sötét, dohos barlangokba, de a te arcod sápad majd bele, a te tüdődet rágja majd a penész. Ne fordulj el hát a felkelő Naptól, hanem tárd ki feléje karjaidat, szívedet, lelkedet. Legyen az Úr a te napsugarad, az Ő dicsősége legyen a te fényességed!

Et ambulabunt gentes in lumine Tuo

„*És a népek a Te világosságodban fognak járni.*” (Iz 60) Krisztus világossága: a lélek magasabb értékelése a testtel szemben, a szeretet hangsúlyozása az önzéssel szemben, a lélek tisztaságának megbecsülése az ösztönösséggel szemben. A sötétség, melyben a nemzetek bolyongtak, nem engedte, hogy Krisztus világossága egyszerre beragyogja a nemzetek életét. A sötétség élethalálharcot vívott a világossággal, mint ahogy az éj sötétje harcol a hajnal pirkadásával. De végül mégis Krisztus világossága győzött és 300 éves harc után a népek egén mégis felragyogott teljes pompájában a kereszt. Az emberi gonoszság sötétje azután is minduntalan feltámadt Krisztus világossága ellen, mint ahogy sötét felhők törekszenek minduntalan elhomályosítani a ragyogó napot is. Végül mégis mindig a napsugár győz, sőt győzelme után annál fenségesebben ragyog. A hitehagyott császár utolsó vallomása: Győztél Galilei! megismétlődik újra és újra a nemzetek és egyes emberek életében. Milyen kár ezért az örökös harcért Krisztus világossága ellen. Mennyi energia pazarlódik el ebben a harcban. Ha minden energia Krisztus világosságának elterjesztésére ajánlatott volna fel, mily boldogan járhatnának már az összes népek Krisztus fényében és mennyivel emelkedettebb, nemesebb volna minden ember élete. De hiába, a sötétség nem akarja látni a fényt és vakond módjára azt hiszi, hogy az ő vaksága az élet világossága. A sötétség nem látja, vagy nem akarja látni az élet fájdalmától kisírt szemeket, nem veszi észre a szenvedéstől vonagló emberi életeteket, nem nézi a nélkülözéstől fonnyadt, sápadt emberi arcokat, csak az ő zsebében csörögjön a sápadtfényű arany. Majd ő kigyújt magának földi fényt és mit törődik avval, ha ezrek és milliók életében nincs napsugár. Sőt ha már ijesztően emelkednek fel az élet sötétjében az ökölbesorított kezek, ha gyilkos tűz villan fel az elkeseredett szemekből, akkor a sötétség rátámad a világosságra és minden gonoszságért a világosságot vádolja.

Jörgensen meséli, hogy egy sudár nyárfa biztatására az erdő fái harcot hirdettek az ostoba, régi mese ellen, mely szerint a nap világossága nélkül nem élhetnének. Nappal abbahagytak minden életműködést és az éjszakában akartak nőni, virágozni, illatozni, gyümölcsöt teremni. Nappal lekonyították leveleiket, bezárták virágkelyhüket, elfordultak a naptól. De íme, leveleik sárgulni kezdtek a legszebb nyárban, koronájuk ritkult, virágaik elhervadtak, mintha ősz lett volna. A nyárfa bizonygatta nekik, hogy most sokkal szebbek, nemesebbek, kifinomultak, most egyéniségek lettek. De jött az új tavasz és azok a fák, melyek mégis visszatértek a napsugárhoz, újra zöldülni kezdtek, a dacolok pedig csupasz karjaikat égnék meresztve álltak, élettelenül.

Ne harcolj a világosság ellen, hisz nélküle elsápad a lelked, rajta az öröm színpompája fakóvá lesz, lekonyul a fejed és elszárad az élet. Járj csak mindig Krisztus világosságában!

Eamus et inquiramus eum

„*Menjünk és keressük fel Őt.*” (Antifona) Nem könnyű dolog Krisztust megtalálni. Le kell érte mondani a királyi trónusról, el kell hagyni az otthon kényelmét, vállalkozni kell hosszú, nehéz útra, fel kell venni a harcot a sivatag vadjaival, el kell tűrni a nap perzselő hevét; olykor eltűnik a csillag is és heródesi paloták fénye, pompája csalogat más utakra. Ide nagy hit kell és elszánt akarat, ha minden nehézség dacára meg akarod találni Krisztust.

Miért nem találtad fel eddig Krisztust? Talán nem tudtál lemondani királyi trónusról, meleg otthonról, talán rabja voltál a megtiszteltetésnek, földnek, vagyonnak, környezetnek és nem tudtál elindulni sem Krisztus keresésre? Ha a növény nem tud kibújni a földből, nem fog virágba borulni és nem lesz színpompája, illata.

Talán nem mertél vállalkozni a lemondás, a szenvedés hosszú és nehéz útjára? A szenvedés hegyes tövis, mélyen sebzi az ember lelkét; a szenvedés nehéz kereszt, az ember roskadozik alatta. Pedig: *aki utánam akar jönni – meg akar engem találni – tagadja meg önmagát, vegye fel keresztjét és kövessen engem!* (Mt 16,24) Bizony sokszor tövises, sziklás az út, melyen a hit csillaga téged Krisztushoz vezet; sokszor úttalan az út és magadnak kell azt kitaposnod. De nem baj! Fő az, hogy az út bizton Krisztushoz vezet. Magdolnák, Ágostonok évtizedekig vergődtek; de a fő az, hogy végre rátaláltak Krisztusra.

Talán féltél felvenni a harcot a sivatag vadjaival? A Krisztust kereső lélekre reátör a sivatag minden vadja: a világ, mely hatalmát benned elveszni érzi; a társaság, mely Krisztushoz térésedben az ő elítéltetését sejtí meg; a föld hatalmasai, akik gyűlölik Krisztust és érte téged is kiközösíteni készülnek; lélekkufárok, akik babonával, sötétséggel, elfogultsággal vádolnak, az emberi méltóság és szabadság elvesztésével ijesztenek, ha Krisztus igájába hajtod fejedet; sőt már újra halált is kiáltanak reád, ha Krisztushoz akarnál szegődni. Megijedtél e harcoktól és inkább letérsz a csillag útjáról?

Vagy nem bírod a nap perzselő hevét? Nem tudod legyőzni a szenvedély, ösztönösség tüzet, mely véredet forralja, szemedben ég, bensődet emészti? Szegény! Semmi tisztátlan nem látja meg Isten országát – Krisztust.

Olykor a csillag is eltűnik előled, hitedben kétely támad, lelkedben kishitűség ébred, hogy talán az Isten is elhagyott és megfélelkezett rólad. A világ Heródes-palotái csalogatnak, hogy ott örömteltebb, vígabb az élet, ott hatalom, gazdagság, fény és pompa van, ott szabad az életvásár.

Jaj, ne ingadozz, hanem légy elszánt. Ne kishitűsködj, hanem bízzál és menj tovább és keresd csak Krisztust.

Invenerunt eum

„Megtalálták a gyermeket”. (Mt 2) Nem királyi fényben, pompában, nem aranyos bölcsőben, selyem és bársony között. Nem a hatalmasok hódoló ujjongásai közepette. Hanem kiüldözött a falu végén, szegényes istállóban, egyszerű pólyában, szalmára fektetve, meleget is reá az állat lehel. De mégis nagyon gazdag és nemes lelkek társaságában. Az istálló mécsesének pislogó világa nagyobb fényt gyújt a lélekben, melegebb szeretetre indítja a szíveket, mint Heródes palotájának minden káprázata.

Így találod meg Krisztust te is. Ahogy sokszor az ibolyát: a völgy csendjében, ahol csak a madárének cseng fel kedvesen, száraz avar között elrejtőzve, körülötte talán oly szegény még minden. De azért kedvesen integet, gazdagon illatozik és később hatalmasok palotáinak legszebb díszé lesz. A szegénység de sokszor elrejt a lélek leggazdagabb kincseit! A szegényes pólya, szalmás jászol hányszor melegítette a jövő nagyjait! Ne hivalkodj gazdagságoddal, előkelőségeddel, ha életednek ez volna az egyetlen értéke. Ha ez elvész számodra, akkor te magad is értéktelenül állsz, mint ibolya körül a korhadt fa. Csak tűzre való! Ne szomorkodj, ha szegénység gondja nyomja lelkedet, csak a lelked legyen gazdag! Isten fia légy és mindenkinél gazdagabb leszel! A gyémánt is értéktelen kőhalmazból csillan elő. Gyémánt legyen a lelked és mindegy, mit aggat rád a világ.

Megtalálod Krisztust nagy, nemes lelkek társaságában, nem pedig Heródesek között. Nevezd meg barátaidat, mondd meg kiknek társaságát keresed és megmondom, mennyit érsz te. A lilium nem választhatja meg a földet, ahonnan kinőni kíván, a fa sem az erdőt, melynek díszé óhajt lenni. De te válogathatsz társaságodban és éppen ezért reád is jellemző barátaidnak gondolat- és lelkivilága. Krisztust káromlók, Isten legszentebb gondolatainak élcelődők, szenny- és piszokban mosolyogva turkálók, az élet örök értékeit cinikusan lefitymálók között nem találod meg Krisztust. De megtalálod Őt Máriás lelkek és Szent Józsefek társaságában, kiknek élete a szegénységben is Krisztus-szolgálat, kiknek feje az istállóban is imádva hajlik Krisztus fölé, kiknek életegyszerűsége a mezők virágainak színpompája. Az ő szívük nem lázong, ajkuk nem átkozódik, pedig oly nagyon fáj nekik most az élet, hiszen az Ég Királyának a földből csak ily keveset nyújthattak. Nem baj, övék Krisztus!

Ne félj te sem, ha szegénységben, számkivettségben, üldözöttségben kell megtalálnod Krisztust! Mégis Ő a te Krisztusod és egyszer majd a nap is elsötétül Ő miatta.

Obtulerunt ei munera, aurum, thus et mirrham

„Ajándékot adának neki aranyat, tömjént és mirhát” (Mt 2) Mikor az ember lelke csordultig tele hálával, szeretettel, akkor azt keresi, mit adhat viszonzásul. A gyermek átöleli édesatyját, megcsókolja édesanyját, hiszen mit adhat viszonzásul, oly szegény ő, csak szeretetben gazdag. Hát ezt adja viszont, de ezt aztán egész szívből! Mit ad a virág a napsugárnak az életért? Hálás szeretetét adja viszont színpompájában, melyet a napsugaras ég felé tár és illatában, melyet reá lehel.

Íme a három bölcs király lelke! Mijük van? Van földi kincsük, van hódoló lelkük és van földi életük. Hát ezt adják! Mindent, ami földi kincs; tehát hozzák aranyukat. De több a lélek, ezért a tömjénben odaadják lelkük imádó hódolatát. Övék a földi élet is, ezt is felajánlják a mirrhaban. És amikor ezek a szimbólumok a lélek őszinte, teljes odaadását jelentik, amikor a lélek mindent, sőt – ami a legtöbb – önmagát is önfeláldozóan odaadta, akkor az ember oly boldognak és oly gazdagnak érzi magát. Boldognak, mert az ember csak az áldozat kezdetén lesz olykor kishitű és csak eleinte szakad ki lelkéből a visszariasztó kiáltás: jaj, nem bírom, nem tudok megválni tőle! Az áldozat őszinte felajánlása után azonban valami csodás öröm és megnyugvás ébred a lélekben. Az édesanya boldogsága ez, aki alig bírta már a virrasztást beteg gyermeke lázálma felett, de mikor a gyermek arca újra mosolyra nyílt, akkor az anyai szív már csak örül a meghozott áldozatnak és új életre ébredt gyermekének. Az áldozattal azonban gazdagabb is lesz az ember, nem szegényebb. Ez nem anyagi érték, melyből ha adok, nekem kevesebb marad. Ez a lélek kincse, melyet ha a lélek őszintén felajánl, maga gazdagabbá lesz. Olyan ez, mint a bővizű kút: ha nem merítesz belőle, eldugul, ha bőven merítesz, még gazdagabban adja tiszta vizét. Ha nem ad a lélek szeretetet, üressé válik ő maga; ha önfeláldozóan juttat belőle, gazdagabb lesz maga is.

Jöjj, áldozz fel te is mindent a kis Krisztusnak. Aranyad talán nincs, a föld igen szűkmarkúan osztogatta néked javait. De van aranyos szíved. Ezt hozd Krisztusnak! Milyen ez az aranyos szív? Oly nehéz ezt leírni, csak tudja, érzi az ember, hogy milyen az? Van benne sok jóság, mely megbocsát, sok megértés, mely felemel, sok részvét, mely könnyeket töröl, sok irgalom, mely segítő kezet nyújt, sok önfeláldozás, mely önmagát felejt. Hozd ezt Krisztusnak! De hozd ide lelked tömjén illatos imádását is. Ez csak Krisztust illeti meg, hát ne pazarold semmi másra, senki másra! Hozd Krisztusnak az egész élet áldozatát, Ő majd széppé, nemessé teszi az életedet, megőrzi azt az örök életre, ahogy a mirha konzerválja a testet.

Ugye így jössz, Testvér, a kis Jézushoz és királyi lélekkel ajánlsz fel mindent a Királyok Királyának. A kis Jézus simogató keze legyen jutalmad, örömed, boldogságod és erőd!

Per aliam viam reversi sunt in regionem suam

„*Más úton tértek vissza országukba.*” (Mt 3) Krisztus mondotta magáról, hogy Istentől jött és Istenhez tér vissza. Az Atyától jött úgy is, mint a második isteni személy, ki az Atyától fogva öröktől született, de úgy is, mint ember, kit az Atya formált, hogy szerelmes Fia legyen, kiből Neki kedve teljék. Testvér, te is Istentől jöttél. Ott voltál kezdettől fogva Isten mindentudó gondolatában és mindenható akaratában. Igazi hazád tehát az Isten maga. De hogyan térsz vissza igazi hazádba? Elindultál e földön talán tudatosan a Krisztus-keresés útján, és így találtál Krisztusra. Hűséges maradtál mindig a hit fénylő csillagához, mely mindig Krisztushoz vezetett. Vagy talán bolyongtál a hit és hitetlenség, a bűn és erény szirtjei között. Krisztussal még így is találkoznod kellett. Nincs olyan művelt ember a mai világban, aki – ha kénytelen-kelletlen is – de ne találkoznék Krisztussal. De aggódva kérdezlek, visszatérsz-e igazi hazádba, Istenhez? Félek, hogy a régi út, amelyen addig jártál, míg Krisztussal találkoztál, nem fog visszavezetni örök hazádba. A régi út a bűnök és szenvedélyek útja, ahol heródesi paloták csalogatnak, bűnök fenevadjai leselkednek reád, léleküresség sivatagja perzseli erőidet, gyötrő szomjúság lankasztja akaratodat. Eltévedsz ezen az úton, hisz a csillag itt már nem vezet és nem találsz vissza hazádba. Csak más úton térhetsz vissza hazádba! Le kell mondanod arról, hogy viszontlásd Heródes fényűző, de az égi fényt elűző palotáját; el kell kerülnöd Jeruzsálemet, a gonoszság városát, ahol a csillag fénye szégyenében elhalványul, eltűnik. Boldog hazádba vissza más út vezet: a krisztusi hűség útja. Van-e erőd, bátorságod hozzá? Le tudsz-e mondani arról, ami voltál és tudod-e lelkedben hűségesen őrizni az új eszményt, Krisztust, akire Betlehemben rátaláltál? Jaj, ne térj vissza a Heródesekhez, ne szolgáltsd ki Krisztust Heródeseknek, hisz azok Krisztus életére törnek! Ne légy segítőtje Heródeseknek, hanem a másik úton, a krisztusi hűség útján törekedj vissza örök hazádba.